

HÖGSTA FÖRVALTNINGSDOMSTOLENS DOM

Mål nr
3238-12

meddelad i Stockholm den 16 februari 2016

KLAGANDE

Skatteverket
171 94 Solna

MOTPART

NASDAQ OMX Holding AB, 556734-1622

Ombud: AA
KPMG AB
Box 16106
103 23 Stockholm

ÖVERKLAGAT AVGÖRANDE

Skatterättsnämndens beslut den 24 maj 2012 i ärende dnr 98-11/D

SAKEN

Förhandsbesked angående inkomstskatt

HÖGSTA FÖRVALTNINGSDOMSTOLENS AVGÖRANDE

Högsta förvaltningsdomstolen fastställer Skatterättsnämndens förhandsbesked.

BAKGRUND

NASDAQ OMX Holding AB (Holding AB) ingår i den amerikanska NASDAQ OMX-koncernen som bedriver internationell börs- och clearingverksamhet.

Genom sin filial i Finland äger Holding AB samtliga aktier i OMX AB, som är moderbolag för den nordiska delen av koncernen. Holding AB har också via sin

Dok.Id 168648

Postadress
Box 2293
103 17 Stockholm

Besöksadress
Birger Jarls torg 13

Telefon
08-561 676 00
E-post:
hogstaforvaltningsdomstolen@dom.se

Telefax
08-561 678 20

Expeditionstid
måndag – fredag
08:00-16:30

filial i Finland fordringar på OMX AB. De uppkom i samband med att Holding AB avyttrade sina andelar i ett utländskt dotterbolag till OMX AB samt genom en utdelning som verkställdes i form av en revers. Fordringarna som har en löptid på tio år är utställda i euro och Holding AB har sin redovisning i euro.

I ansökan om förhandsbesked har Holding AB ställt flera frågor som gäller hur valutakursförändringar ska behandlas vid beskattningen när dotterbolaget amorterar på fordringarna. En av frågorna avser om fordringarna utgör kapitaltillgångar för Holding AB (fråga 1). Under förutsättning att svaret på denna fråga är jakande vill bolaget ha besked om det vid amortering av fordringarna ska beräkna kapitalvinst eller kapitalförlust i svenska kronor och då inkludera värdeförändringar som beror på förändrad växelkurs (fråga 2). Vidare har bolaget frågat om när en kapitalvinst eller kapitalförlust på fordringarna ska beaktas (fråga 3 a) och om en kapitalförlust på fordringarna omfattas av avdragsförbudet i 25 a kap. 19 § första stycket 1 inkomstskattelagen (1999:1229), IL (fråga 3 b). Holding AB har också frågat om den tillämpning som följer av jakande svar på fråga 2 och 3 b innebär en inskränkning av den fria rörligheten för kapital enligt artikel 63 FEUF eller etableringsfriheten enligt artikel 49 FEUF (fråga 4 a och 4 b).

Skatterättsnämnden fann i det överklagade förhandsbeskedet att fordringarna utgör kapitaltillgångar (fråga 1), att avyttringar av fordringarna på grund av amortering ska behandlas som transaktioner i svenska kronor, varvid värdeförändringar som beror på ändrad växelkurs mellan euro och svenska kronor ingår i beräkning av kapitalvinst eller kapitalförlust (fråga 2), att beskattning av kapitalvinst eller avdrag för kapitalförlust ska ske först när omkostnadsbeloppet för fordran har förbrukats (fråga 3 a), att avdragsförbudet i 25 a kap. 19 § första stycket 1 IL är tillämpligt på kapitalförluster på fordringarna (fråga 3 b) samt att en tillämpning av EU-rätten innebär att kapitalförluster på fordringarna som beror på ändrad växelkurs mellan euro och svenska kronor ska dras av (frågorna 4 a och 4 b).

EU-domstolen har härefter i dom den 10 juni 2015 i målet X AB, C-686/13, EU:C:2015:375, funnit att artikel 49 FEUF inte utgör hinder för en medlemsstats

Mål nr
3238-12

skattelagstiftning enligt vilken kapitalvinster på näringsbetingade andelar i princip inte är skattepliktiga till inkomstskatt för juridiska personer och kapitalförluster på sådana andelar på motsvarande sätt inte är avdragsgilla, inte heller när dessa kapitalförluster har orsakats av en valutakursförlust.

Med ledning av detta avgörande har Högsta förvaltningsdomstolen i dom denna dag i mål nr 2656-13 konstaterat att det inte strider mot EUF-fördragets bestämmelser om etableringsfrihet att med stöd av 25 a kap. 5 § IL vägra avdrag för en kapitalförlust vid avyttring av näringsbetingade andelar som beror på en valutakursförlust.

YRKANDEN M.M.

Skatteverket överklagar förhandsbeskedet och yrkar att svaren på frågorna 1–3 b ska fastställas samt att svaren på frågorna 4 a och 4 b ska ändras och besvaras nekande. Skatteverket anser att EU-domstolens dom i målet X AB stöder verkets uppfattning att avdragsförbudet i 25 a kap. 19 § första stycket 1 IL är förenligt med unionsrätten.

Holding AB anser att förhandsbeskedet ska fastställas i sin helhet. I frågan om de svenska reglernas förenlighet med unionsrätten anför bolaget bl.a. följande.

EU-domstolens dom i målet X AB har inte någon inverkan på förevarande mål som avser en asymmetrisk beskattningssituation där kapitalvinster beskattas samtidigt som kapitalförluster inte är avdragsgilla. Målet som avgjorts av EU-domstolen avsåg en situation där medlemsstaten genom ett system med näringsbetingade andelar i princip helt avstått från att utöva sin beskattningsrätt och därigenom behandlar valutakurseffekter på ett symmetriskt sätt.

SKÄLEN FÖR AVGÖRANDET

Frågorna 1, 2, 3 a och 3 b

Enligt 25 kap. 3 § IL avses med kapitalvinst och kapitalförlust i inkomstslaget näringsverksamhet vinst och förlust vid avyttring av kapitaltillgångar. Av de uppgifter som lämnats i ansökan om förhandsbesked får anses framgå att de aktuella fordringarna utgör kapitaltillgångar.

Holding AB har sin redovisning i euro. Det medför att bestämmelserna i lagen (2000:46) om omräkningsförfarande vid beskattning för företag som har sin redovisning i euro, m.m. (omräkningslagen) är tillämpliga. I 4 § omräkningslagen föreskrivs att om uppgifterna i en inkomstdeklaration enligt skatteförfarandelagen (2011:1244) till sina belopp ska anges i svenska kronor, ska omräkning till kronor göras enligt 5–7 §§ omräkningslagen. Det omräknade resultatet ska vara utgångspunkt för den justering av det bokföringsmässiga resultatet som ska göras vid den skattemässiga inkomstberäkningen.

I 22 kap. 2 § skatteförfarandeförordningen (2011:1261) anges att uppgifter om belopp som ska lämnas enligt skatteförfarandelagen eller skatteförfarandeförordningen ska, om inte annat föreskrivs, anges i svenska kronor.

Holding AB:s fordringar i euro utgör kapitaltillgångar och vid en avyttring i form av amortering av fordringarna ska därför försäljningsintäkten uttryckt i kronor ställas mot anskaffningsutgiften uttryckt i kronor (prop. 1999/2000:23 s. 164 och 173 ff.). Det innebär att värdeförändringar som beror på ändrad växelkurs mellan euro och kronor ingår i beräkningen av kapitalvinst eller kapitalförlust på tillgångarna.

Beskattningen av kapitalvinst eller avdrag för kapitalförlust på en fordran ska enligt praxis ske först när omkostnadsbeloppet för fordringen har förbrukats (jfr RÅ 1977 ref. 39).

Av 25 a kap. 19 § första stycket 1 IL framgår att en kapitalförlust i ett företag inte får dras av om den avser en fordran på ett annat företag som uppkommer när ”företagen är i intressegemenskap”. Enligt definitionen i 2 § i samma kapitel avses med detta uttryck ett företag som ett annat företag, direkt eller indirekt, genom en ägarandel eller på annat sätt har ett väsentligt inflytande i, eller två företag som står under i huvudsak gemensam ledning.

Bestämmelsen i 25 a kap. 19 § första stycket 1 IL infördes för att motverka att avdragsförbudet för kapitalförluster på näringsbetingade andelar i 5 § andra stycket skulle kunna kringgå t.ex. genom att finansiera dotterföretaget med lån i stället för med eget kapital och därmed erhålla avdrag för en kapitalförlust på fordringen (prop. 2002/03:96 s. 136).

Avdragsförbudet i 25 a kap. 19 § första stycket 1 IL är tillämpligt på Holding AB:s avyttring av fordringarna och omfattar enligt Högsta förvaltningsdomstolens mening även en kapitalförlust som uppkommer på grund av ändrad växelkurs mellan euro och svenska kronor.

Sammanfattningsvis gör alltså Högsta förvaltningsdomstolen, i likhet med Skatterättsnämnden, bedömningen att avyttring i form av amorteringar av fordringarna ska behandlas enligt reglerna om kapitalvinster och kapitalförluster i inkomstskattelagen. Om en kapitalförlust uppkommer omfattas den av avdragsförbudet i 25 a kap. 19 § första stycket 1 IL.

Frågorna 4 a och 4 b

Genom frågorna 4 a och 4 b vill Holding AB få prövat om det strider mot unionsrätten att avdrag inte medges för kapitalförlust som uppkommer vid avyttring av fordringarna på grund av ändrad växelkurs mellan euro och svenska kronor.

Vilken fördragsfrihet ska ligga till grund för prövningen?

I artikel 63.1 FEUF anges att alla restriktioner för kapitalrörelser mellan medlemsstater samt mellan medlemsstater och tredje land ska vara förbjudna.

Denna artikel innehåller inte någon definition av begreppet kapitalrörelse. Enligt rättspraxis har dock den nomenklatur som utgör bilaga 1 till rådets direktiv 88/361/EEG ansetts vägledande för tolkningen av begreppet även om direktivet har antagits på grundval av det numera upphävda EEG-fördraget (se t.ex. EU-domstolens dom i målet K, C-322/11, EU:C:2013:716, punkt 20).

Under I-3, Direkta investeringar, i nomenklaturen nämns långfristiga lån med syfte att upprätta eller vidmakthålla varaktiga ekonomiska relationer. Enligt de förklaringar som lämnas i bilagan avses med långfristiga lån av andelskaraktär lån med en löptid av mer än fem år och som lämnas i syfte att upprätta eller vidmakthålla varaktiga ekonomiska relationer. Som viktigaste exempel nämns lån från ett företag till dotterföretag eller till bolag i vilka det har andel, samt lån förenade med andel i vinst.

Ett lån av det slag som är aktuellt i målet kan alltså utgöra en kapitalrörelse i EUF-fördragets mening. Frågan är om bestämmelserna om etableringsfrihet också kan vara tillämpliga och vilken av fördragsfriheterna som i så fall ska ha företräde.

Enligt artikel 49 FEUF ska inskränkningar för medborgare i en medlemsstat att fritt etablera sig på en annan medlemsstats territorium förbjudas. Detta förbud ska även omfatta inskränkningar för medborgare i en medlemsstat som är etablerad i någon medlemsstat att upprätta kontor, filialer eller dotterbolag. Av artikel 54 framgår att rätten till fri etablering också avser bolag som bildats i överensstämmelse med en medlemsstats lagstiftning och som har sitt säte, sitt huvudkontor eller sin huvudsakliga verksamhet inom unionen.

EU-domstolen har i sin praxis lagt vikt vid ändamålet med en nationell lagstiftning när det gäller att avgöra vilken fördragsfrihet som den aktuella lagstiftningen omfattas av. En nationell lagstiftning som endast ska tillämpas på andelsinnehav som ger ett bestämmande inflytande över ett bolags beslut och verksamhet ska bedömas enligt bestämmelserna om etableringsfrihet (se t.ex. målet X AB, punkt 16–18, och där angivna avgöranden).

Avdragsförbudet i 25 a kap. 19 § första stycket 1 IL gäller endast för företag i intressegemenskap. Det talar för att bestämmelsen ska prövas i förhållande till rätten till etableringsfrihet.

Det måste emellertid beaktas att regleringen om etableringsfrihet syftar dels till att säkerställa att företag som etablerar sig i en annan medlemsstat får samma behandling där som företag som är hemmahörande i denna stat, dels till att förbjuda hemstaten att hindra en av sina medborgare eller ett bolag som bildats i överensstämmelse med hemstatens lagstiftning från att etablera sig i en annan medlemsstat. I båda situationerna finns ett gränsöverskridande moment. I målet X AB hänvisar EU-domstolen till rättsfall där ett bestämmande inflytande över ett bolags beslut och verksamhet medfört att bestämmelserna om etableringsfrihet ansetts tillämpliga (punkt 17 och 18). I dessa fall har den nationella lagstiftningen på olika sätt berört bolag som varit etablerade i olika medlemsländer.

Om en nationell lagstiftning kan omfattas av flera fördragsfriheter och det visar sig av omständigheterna i det enskilda fallet att den ena av dem är helt underordnad den andra och kan anknytas till den har EU-domstolen undersökt den aktuella lagstiftningen endast mot bakgrund av den dominerande friheten (se t.ex. målet DMC Beteiligungsgesellschaft mbH, C-164/12, EU:C:2014:20, punkt 30).

I det nu aktuella målet är både långgivare och låntagare svenska företag. Holding AB:s fordran har visserligen till en del sin grund i en gränsöverskridande transaktion, nämligen överlåtelsen via den finska filialen av andelarna i ett utländskt bolag inom koncernen, men den primära frågan är om avdragsförbudet i 25 a kap. 19 § första stycket 1 IL innebär en negativ särbehandling av de svenska företagens val av euro som lånevaluta. Även om företagen ingår i en internationell koncern kan avdragsförbudet i den aktuella situationen knappast anses ha någon inverkan på företagens rätt till etablering i en annan medlemsstat. Denna frihet är därför av underordnad betydelse i detta fall. Prövningen bör i stället inriktas på om avdragsförbudet utgör ett hinder för tillämpningen av bestämmelserna om fri rörlighet för kapital.

Mål nr
3238-12

En förutsättning för att ett sådant hinder ska föreligga är att ett lån i euro kan anses ha en tillräcklig anknytning till ett annat medlemsland för att innefatta ett gränsöverskridande moment. Om ett sådant moment saknas eller möjligheten att utöva rätten till fri rörlighet är rent hypotetisk finns inte ett tillräckligt samband med unionsrätten för att denna ska vara tillämplig (jfr RÅ 2009 ref. 33 och där angivna avgöranden).

I detta sammanhang är EU-domstolens dom i målet *Trummer Mayer*, C-222/97, EU:C:1999:143, av visst intresse. EU-domstolen prövade i detta mål om det stod i strid med den fria rörligheten för kapital att i en nationell lagstiftning föreskriva en skyldighet att vid inskrivning i fastighetsboken uttrycka inteckningar i den nationella valutan, trots att dessa ställts som säkerhet för en fordran i en annan medlemsstats valuta. Fordran hade uppkommit i samband med att säljaren, som var bosatt Tyskland, hade överlåtit en fastighet i Österrike till en person som var bosatt i Österrike.

EU-domstolen påpekade att regeln i den österrikiska lagstiftningen kunde leda till att de som berördes av regeln avskräcktes från att uttrycka en fordran i en annan medlemsstats valuta, varigenom de berövades en av de rättigheter som utgör en del av den fria rörligheten för kapital och betalningar (punkt 26). EU-domstolen fann att skyldigheten att använda den nationella valutan för att göra en inteckning i princip måste kvalificera som en restriktion för kapitalrörelser i den mening som avsågs i det då tillämpliga fördraget (punkt 28).

Även om fordringen i målet *Trummer Mayer* hade en direkt koppling till en gränsöverskridande transaktion var det förbudet i den nationella lagstiftningen för inteckningar uttryckta i en annan medlemsstats valuta som utgjorde själva restriktionen för kapitalrörelsen. I detta avseende finns beröringspunkter med *Holder AB*:s fordran, som också till en del har sin grund i en gränsöverskridande transaktion, men där den ifrågasatta restriktionen består av att avdrag inte medges för en kapitalförlust vid avyttring av fordringarna när förlusten beror på en förändring av växelkursen mellan euro och svenska kronor.

Mål nr
3238-12

Frågan om bestämmelserna om fria kapitalrörelser kan tillämpas på en transaktion mellan parter som är hemmahörande i samma medlemsstat har i en mer renodlad situation prövats i RÅ 2009 ref. 33. Ett lån hade tagits upp i utländsk valuta och lämnats av en svensk bank till en låntagare som var bosatt i Sverige. Högsta förvaltningsdomstolen ansåg att det därmed fanns en anknytning till ett annat medlemsland och att det inte rörde sig om en rent intern situation som föll utanför tillämpningsområdet för bestämmelserna om fria kapitalrörelser.

Mot bakgrund av det anförda gör Högsta förvaltningsdomstolen bedömningen att det förhållandet att Holding AB:s fordringar är utställda i euro medför att bestämmelserna om fria kapitalrörelser i EUF-fördraget är tillämpliga.

Utgör avdragsförbudet för kapitalförluster ett hinder för de fria kapitalrörelserna?

Vid prövningen av om det föreligger ett hinder för de fria kapitalrörelserna kan även mål som gällt tillämpningen av ett nationellt avdragsförbud för valutakursförluster vid gränsöverskridande etableringar ge vägledning.

Ett mål som gällde en sådan situation är Deutsche Shell, C-293/06, EU:C:2008:129. I det målet prövades om ett avdragsförbud för valutakursförluster utgjorde ett hinder för etableringsrätten. En valutakursförlust hade uppkommit när ett företag avyttrade ett fast driftställe i en annan medlemsstat. Enligt de nationella regler som var aktuella i målet gällde som huvudregel att valutakursvinster var skattepliktiga och valutakursförluster avdragsgilla. Enligt skatteavtalet mellan staterna medgavs dock inte avdrag för förlusterna i hemviststaten. EU-domstolen ansåg att dessa regler ökade den ekonomiska risken för bolag som ville bilda en enhet i en annan medlemsstat med användning av en annan än hemviststatens valuta. I en sådan situation måste den huvudsakliga etableringen hantera inte bara de sedvanliga risker som är förenade med bildandet av en sådan enhet, utan även stå en ytterligare risk av skattemässig natur när den tillhandahåller enheten insatskapital. Domstolen framhöll att bolaget genom att utöva sin etableringsfrihet led en ekonomisk förlust som inte beaktades vid fastställandet av underlaget för skatten vare sig i bolagets hemland eller i den stat där det fasta driftstället var

beläget. Den aktuella skattelagstiftningen ansågs därför utgöra ett hinder för etableringsfriheten (punkt 30–32).

I målet X AB framhöll EU-domstolen att såväl kapitalvinster som kapitalförluster på näringsbetingade andelar undantas i den svenska lagstiftningen och att kapitalförluster som har sitt ursprung i en valutakursförlust inte är avdragsgilla oavsett om andelarna avser ett bolag med hemvist i Sverige eller i en annan medlemsstat samt oberoende av om andelarna utgetts i svenska kronor eller i någon annan i lagstiftningen godtagen valuta. Vad gäller avsaknaden av möjligheten att dra av valutakursförluster behandlas därför inte investeringar i näringsbetingade andelar i en annan medlemsstat mindre förmånligt än likartade investeringar i Sverige (punkt 30–32).

Domstolens slutsats var att bestämmelserna om etableringsfrihet inte utgör hinder för en medlemsstats skattelagstiftning enligt vilken kapitalvinster på näringsbetingade andelar inte är skattepliktiga till inkomstskatt för juridiska personer och kapitalförluster på sådana andelar på motsvarande sätt inte är avdragsgilla, inte heller när dessa förluster har orsakats av en valutakursförlust (punkt 41).

EU-domstolen betonade således den symmetriska behandlingen av kapitalvinster och kapitalförluster vid avyttring av näringsbetingade andelar.

Domstolen har också i ett annat fall lagt vikt vid att det i den nationella lagstiftningen har funnits en symmetrisk behandling av kapitalvinster och kapitalförluster på tillgångar i utländsk valuta, se *National Grid Indus BV*, C-371/10, EU:C:2011:785 angående bedömningen av om en inskränkning i den fria etableringsrätten har kunnat rättfärdigas (punkt 58).

I RÅ 2009 ref. 33 gällde målet en asymmetrisk behandling av kapitalvinster och kapitalförluster. Begränsningen av avdragsrätten i 54 kap. 6 § IL till 70 procent av kapitalförlusten vid betalning av skulder i utländsk valuta ansågs utgöra en restriktion för kapitalrörelser mellan medlemsstater.

Mål nr
3238-12

Bestämmelsen i 54 kap. 6 § IL är en särreglering för valutakursförluster. Avdragsbegränsningen i 25 a kap. 19 § första stycket 1 IL gäller däremot för kapitalförluster oberoende av om de innefattar en valutakursförlust eller inte. Frågan är om det motiverar att en annan bedömning än i RÅ 2009 ref. 33 görs i detta mål.

Om den skattemässiga beräkningen vid en avyttring av en fordran leder till en kapitalvinst är den skattepliktig. Det gäller också om vinsten beror på en ändrad växelkurs. Om beräkningen däremot medför en kapitalförlust är den enligt 25 a kap. 19 § första stycket 1 IL inte avdragsgill. Detta avdragsförbud omfattar även en eventuell kursförlust som ingår i kapitalförlusten. Den skattemässiga behandlingen av valutakursförändringar är alltså asymmetrisk.

Om Holding AB och OMX AB i stället hade valt svenska kronor som lånevaluta skulle beräkningen av det skattemässiga resultatet vid avyttringen inte ha påverkats av någon valutakomponent.

Beskattningskonsekvenserna blir således olika vid avyttringen av en fordran beroende på om lånevalutan är euro eller svenska kronor.

Även om valutakomponenten är en integrerad del i beräkningen av resultatet vid avyttringen av en fordran innebär avdragsförbudet att den ekonomiska risken ökar för ett företag som har fordringar i euro jämfört med svenska kronor. Det kan avhålla långivaren för att ingå sådana låneavtal. Enligt Högsta förvaltningsdomstolens mening utgör avdragsförbudet därmed ett hinder för kapitalrörelser mellan medlemsstater.

Kan restriktionen rättfärdigas?

Enligt EU-domstolens rättspraxis kan en bestämmelse som inskränker de grundläggande friheter som garanteras i fördraget tillåtas bara om den har ett legitimt syfte som är förenligt med fördraget och rättfärdigas av tvingande hänsyn till allmänintresset. Det krävs också att inskränkningsen är ägnad att säkerställa att

ändamålet uppnås och att den inte går utöver vad som är nödvändigt för att uppnå detta ändamål (se t.ex. målet Renneberg, C-527/06, EU:C:2008:566, punkt 81).

Som tidigare angetts syftar bestämmelsen i 25 a kap. 19 § första stycket 1 IL till att motverka att avdragsförbudet för kapitalförluster på näringsbetingade andelar i 5 § andra stycket ska kunna kringgås.

Önskemålet att motverka skatteflykt kan motivera en särbehandling som hindrar den fria rörligheten, särskilt om den kombineras med ändamålet att upprätthålla en välavvägd fördelning av beskattningsrätten mellan medlemsstaterna (se t.ex. målet SGI, C-311/08, EU:C:2010:26, punkt 66).

För företag som redovisar i svenska kronor och har fordringar i utländsk valuta ska enligt 14 kap. 8 § IL ändringar av växelkursen beaktas vid den löpande inkomstbeskattningen genom att fordringarna värderas till kursen vid beskattningsårets utgång. Av 48 kap. 17 § framgår att vid avyttring av fordringen ska anskaffningsutgiften justeras om denna har blivit högre eller lägre till följd av att bestämmelsen i 14 kap. 8 § har tillämpats under innehavstiden.

För företag som redovisar i euro finns i 11 § omräkningslagen en liknande reglering som i 14 kap. 8 § IL för värdering av fordringar och skulder i annan valuta än euro.

Den svenska lagstiftningen ger alltså möjlighet att ta hänsyn till valutakursförluster på fordringar vid den löpande beskattningen. Vid sådana förhållanden kan skatteflyktsskäl inte utgöra grund för att rättfärdiga att avdrag inte medges för valutakursförluster när ett företag som redovisar i euro avyttrar en fordring som har samma valuta.

En annan rättfärdigande grund som domstolen accepterat är behovet av att upprätthålla det inre sammanhanget i ett skattesystem. Det krävs emellertid att det finns ett direkt samband mellan den berörda skattefördelen och compensationen för

Mål nr
3238-12

denna fördel genom ett visst skatteuttag (se t.ex. målet Société Papillon, C-418/07, EU:C:2008:659, punkt 43 och 44).

I fråga om valutakursförändringar innebär det att ett direkt samband mellan kursvinster och kursförluster ska finnas i skattelagstiftningen (se Deutsche Shell, punkt 40). Något sådant direkt samband föreligger inte i den svenska lagstiftningen för fordringar mellan företag i intressegemenskap. Inte heller finns det någon annan grund som kan rättfärdiga restriktionen för de fria kapitalrörelserna.

Sammanfattande slutsats

Högsta förvaltningsdomstolen finner sammanfattningsvis att avdragsförbudet i 25 a kap. 19 § första stycket 1 IL strider mot artikel 63 FEUF i det fall som ansökan om förhandsbesked avser. Det innebär att en kapitalförlust som beror på ändrad växelkurs mellan euro och svenska kronor är avdragsgill.

I avgörandet har deltagit justitieråden Mats Melin, Christer Silfverberg, Thomas Bull, Inga-Lill Askersjö och Mahmut Baran.

Föredragande har varit justitiesekreteraren Ingrid Björnsson.